

Carnavalsmaandag.

Soms dan weet ik het niet meer of mijn duivenvrienden wel of niet op bezoek komen. En dat was vandaag, op carnavalsmaandag, ook weer het geval. Omdat ik weet dat enkele van mijn vrienden nogal van carnaval houden zou het kunnen zijn dat ze nu last van een kater hadden en daarom met een zware kop thuis gestrekt lagen. Maar voor het geval dat dit niet zo zou zijn zorgde ik voor de gebruikelijke dingen. Ik zette de koekjesblik op tafel met de suikerpot en het melkkannetje erbij en het koffieapparaat op stand-by. Het zou wel eens nodig zijn. Ik weet wel dat carnaval al op de elfde van de elfde begint maar het werkelijke gedonder pas op zondag 2 maart. En hoe gek het ook is, ik zelf wilde maar één ding en dat was in de stemming van carnaval komen. En waar kun je die het beste vinden en krijgen? Langzaam zo als het hoort en natuurlijk bij de bron en met een gek hoedje op. Met een mooi schijnende zon en onder het horen van mooie carnavalsmuziek reed ik even later op mijn Mobil scooter naar de bonte optocht. Ik parkeerde me op een plaats waar ik de ruimte had en waar ik genoeglijk naar de stoet kon kijken. Natuurlijk met mij nog vele andere toeschouwers die wel of niet in een carnavalsuniform staken. Naast me stond een vrouw te dansen en te zingen alsof ze zelf het ganse carnaval in de puurste vorm belichaamde. In een bontjas en met hoge laarzen wiegde ze heen en weer en zong de liedjes mee die uit de boxen schalden. Ze was een echte carnavalist, een dolle mina die schijt had aan alles had en met in haar hand een fles drank om de dorst te lessen. Ik genoot van haar optreden maar niet voor lang. Er waren gaten in de optocht! Toen ik enkele wagens voorbij had zien komen duurde het me te lang voordat ik een volgende te zien kreeg. De gure en koude wind die had me al doen rillen en daarom nam ik het zekere voor het onzekere. Ik wilde het risico niet lopen om nog zeker te worden dan dat ik al was en daarom liet ik de optocht maar voor gezien. Even later was ik weer in mijn eigen stulpje thuis en nestelde ik me voorde buis. En met de beelden die ik op TV te zien kreeg bleef ik in een carnavalsstemming. En wat hoort bij carnaval? Een biertje natuurlijk en wat ik dus ook heb gedronken. Bij die ene bleef het niet! Het was eten en drinken te gelijk. Enfin, op maandag was het dus de vraag of mijn vaste duivenvrienden present zouden zijn. Het was even over 10 uur dat de eerste vriend aankwam. Meestal is hij iemand die als laatste komt maar nu was hij het eerst. Omdat er nog niemand was zette hij grote ogen op en vroeg verbaasd of de anderen soms aan de zwier waren geweest en nog duf waren. Niet dus! Want effe later waren ze er en zonder kater. Al gauw werd gehoord

dat ieder het carnaval op z'n dunnetjes had gevierd. Twee die waren zelfs niet buiten de deur geweest en de andere twee hadden behoudens het kijken naar de optocht verder ook geen spatjes gemaakt. Dus over het carnaval waren we rap uitgepraat. Maar stof tot praten was er genoeg. Met het komende duivenseizoen op de stoep hebben we het grotendeels over duiven en zijn sport gehad. En ook hadden we een luisterend oor naar wat Jan te zeggen had. Hij vertelde ons: Afgelopen weekend vond namelijk de jaarlijkse duivenbeurs plaats, wat een evenement is waar duivenliefhebbers van heinde en verre samenkomen om hun passie te delen. Er was een breed scala aan producten te koop, variërend van duiven en nieuwe innovaties tot de vertrouwde, bekende benodigdheden. Bij binnenkomst werd men meteen omringd door stands vol met duivenvoerders en supplementen. Er was voor iedere liefhebber wat wils, van hoogwaardige mengelingen tot specifieke voedingssupplementen om de gezondheid en prestaties van de duiven te optimaliseren. Naast voeding waren er ook allerlei accessoires te vinden, zoals nestbakken, drink- en voederbakjes, en verzorgingsproducten voor de duiven. Opvallend was dat er ook veel aandacht was voor moderne technologieën binnen de duivensport. Er werden elektronische constateurs aangeboden, waarmee liefhebbers hun duiven nog nauwkeuriger kunnen registreren bij de thuiskomst. Daarnaast waren er stands met gespecialiseerde verlichting en klimaatbeheersingssystemen voor de hokken, waarmee duiven onder de best mogelijke omstandigheden kunnen worden gehouden. Onze vriend Jan, die de beurs bezocht, vertelde enthousiast over de vele duiven die te koop werden aangeboden. Er waren zowel jonge als ervaren duiven, afkomstig van gerenommeerde liefhebbers en bekende kampioenen. Dit gaf bezoekers de kans om hun kolonie te versterken met bewezen talenten of veelbelovende jonge vogels. En naast de zakelijke kant was de beurs tevens ook een ontmoetingsplek voor de duivenliefhebbers om ervaringen uit te wisselen, nieuwe contacten te leggen en bij te praten met oude bekenden. Het is voor Jan een boeiende en geslaagde dag geweest en ook voor iedereen die een hart voor de duivensport heeft.

En met carnaval moet gelachen worden. Maar wij deden dat maandagmorgen niet omdat het carnaval was maar om het feit dat een onzer vrienden een proces-verbaal had gekregen. En waarvoor? Met zijn ouderdom van 89 jaar ontving hij onlangs een opvallende aanslagbrief. Hij kreeg een boete van € 85,- omdat hij naar verluidt zijn auto fout had geparkeerd in Rotterdam. Gezien zijn leeftijd – en het feit dat hij nog maar zelden verder rijdt dan in zijn eigen dorp – leek er iets niet te kloppen. Toen hij ons trots de aanslagbrief liet zien, konden we het niet laten om te suggereren dat hij ongetwijfeld naar “de meisjes van lichte zede” in de stad Rotterdam was geweest. Zijn ontkennend verhaal beschouwden wij als een smoesje, en zijn verontwaardigde blik daarop die werkte zodanig op onze lachspieren dat we het bijna niet meer droog hielden. We konden bijna niet meer stoppen met lachen. Dat hoort ook bij de duivensport!

. (Pie)